

marek kettner

Syčákovi kamarádi si objednali pět viditelných piv. Tedy – mají na mysli viditelná piva, ale servírce řeknou jen piva. Ona jim ovšem nejspíš vidí do mozků, protože jim skutečně přináší ta viditelná.

Na výzvy, ať si dá pivko s nimi, odpoví Syčák, že si nechce ředit ten absint, co mu od rána koluje v žilách a beztak už má nejvyšší čas vyrazit za svým úkolem. Rozloučí se a odejde.

Syčák vykročí na Příkopy jako bohatýr, rozjetý se hned pustit do své velké práce. Ihned ovšem vykulí oči, to když kolem něj projde pán středního věku. Pochopí, že ještě než bude moci cokoliv započít, musí mu vytáhnout tu obří třísku, co má zabodnutou v zadku.

Briskně vyběhne za vzdalujícím se pánem s nataženou rukou a za chvíli se již dostane do kontaktu s jeho zadnicí.

Po tomto impulsu sebou pán trhne jako uštknutý, obrací se na Syčáka, čímž mu vytrhne svůj zadek z ruky a z civícího obličejce na něj vyšle otázku:

„Co to děláš?!“

„Počkejte pane, otočte se mi zpátky, ať vám můžu vyndat tu mega třísku, co máte zaseklou v hýždí!“ domlouvá mu hned Syčák.

„Cože? Já tam žádnou třísku nemám, ty vole!“ zírá pán, jenž se ještě nestihl rozčílit.

„Aha, tak proč se tak ale tváříte?“ ptá se Syčák a z mužova mlčení doplněného jen růstem zloby v jeho očích si odvodí jasné závěry.

„Hele, vy to asi jenom necejtíte. Nebojte, já jí vytáhnou fakt rychle!“ praví a natahuje se znovu k pánovu zadku.

Na to ho už chlapák řekněme velmi vehementně přesvědčil, že třísku ze zadnice vyndávat nechce, přestože mu Syčák

neuvěřil, že jí tam nemá. Nezbylo než si povzdychnout, nechat pána odejít a politovat ho, copak asi zažije, až si doma sedne na záchod.

Ukázka č.2

Celý život mu přišlo nemožné, že by i bez víry a naděje v to, že někde mimo ten svět, co zná, na něj čeká něco lepšího než tyhle smyčky, mohl zůstat v pohodě. A co jen v pohodě...

Dokonce se mu i počalo dařit nohu na zemi na chvíli udržet a ne ji pokaždý hned vypálit znovu kamsi do neznáma, jako by se dotkl žhavé plotýnky.

Právě v těch chvílích našel všechno v jednom slově. V tom, které dostalo od lidí rychtu asi největší. Nebe proti němu jen mírně nepřijemný vánek ovál, z původního tvaru kruhu ho zmáčkli jen na ovál. Zato původní kruh následujícího slova překroutili na ležatou osmičku. Přesně tak moc.

Co to je za slovo?

Můj.

Jak si přiznal, že odsud nikam neupláchne, došlo Syčákovi, že je to tedy vlastně jeho svět. Jeho bytí a domov. A že stejně jako on, tak i jemu nikdo a nic nikam neuteče.

Ten pocit, co často míval – že mu čas a lidi, příležitosti a nálady utíkají – bylo jen klamně zdání pohledu letce v pohybu, křečovitě se deroucího alespoň ve snech odsad'. Asi jako když stojí dva vlaky na soudních kolejích vedle sebe, jeden se rozjíždí a člověk sedí ve druhém a myslí si, že frčí on.

Všichni a všechno, o kom si myslel, že mu mizí ze života, s ním stojí na jedné lodi a nechávají se unášet stejnými vlnami. Všechno je jeho. A v tom slově to všechno je.

Není asi většího paradoxu, že tak silné a čisté slovo „můj“ se používá k vyjádření jakéhosi (samozřejmě smyšleného) vlastnictví, tady jednoho z největších, ne-li největšího, zdroje nenávisti.

Zvláštní, že říci někomu „Jsi můj (moje)“ může být ta nejlepší i nejhorší věc na světě.

S těmito myšlenkami v hlavě Syčák ještě asi dvě hodiny pátral po konci světa, než uznal za rozumnější se smířit s tím, že svět konec nemá a našel si jinou zábavu.